

Anarkistinen kirjasto
Anti-Copyright

Espesifismi

**anarkistinen praxis kansanliikkeiden ja
vallankumouksellisen järjestäytymisen
rakentamisessa**

Adam Weaver

Adam Weaver
Espesifismi
anarkistinen praxis kansanliikkeiden ja vallankumouksellisen
järjestäytymisen rakentamisessa
2006

Originaali: <https://www.blackrosefed.org/especifismo-weaver/>

fi.anarchistlibraries.net

2006

- Guillamon, Agustin. *The Friends of Durruti Group: 1937–1939*. San Francisco: AK Press, 1996.
- Krebs, Edward S. *Shifu, the Soul of Chinese Anarchism*. Landham, MD: Rowman & Littlefield, 1998.
- Northeastern Anarchist. *The Global Influence of Platformism Today*, Northeastern Federation of Anarchist Communists (Johannesburg, South Africa: Zabalaza Books, 2003), s. 24. Haastattelu italialaisen *Federazione dei Comunisti Anarchicin* (FdCA) kanssa.
- Skirida, Alexandre. *Facing the Enemy, A History of Anarchist Organization from Proudhon to May 1968*. Oakland, CA: AK Press, 2002.

Suomentajan lähdeluettelo:

- SNK, SONK & TSL. *Sosialismin sanakirja*, 2. painos. Turenki: Kirjapaino Jaarli, 1976.
- Poma, Alice & Tommaso Gravante. *Beyond the State and Capitalism: The Current Anarchist Movement in Italy*, Journal for the Study of Radicalism 11(1):1, huhtikuu 2017. [haettu 25.3.2025 <https://theanarchistlibrary.org> -sivustolta]

Sisällys

Suomentajan esipuhe (9/2025)	5
Black Rose / Rosa Negra Anarchist Federationin esipuhe (2018)	6
Espesifismi: anarkistinen praxis kansanliikkeiden ja vallankumouksellisen järjestäytymisen rakentamisessa	7
Lyhyt historiallinen katsaus	8
Espesifismi tarkemmin	10
Espesifismi pohjoisamerikkalaisen ja länsimaisen anarkismin kontekstissa	15
Lähdeluettelo	17
Suomentajan lähdeluettelo:	18

tegiaohjelmaa, joka perustuu vallankumouksellisten toimintaa ohjaavaan analyysiin. Espezifistit tarjoavat meille eläviä esimerkkejä vallankumouksellisesta järjestäytymisestä, joka perustuu tarpeille juurtua tukevasti yhteiskunnallisiin liikkeisiin sekä muodostaa yhteinen analyysi ja jaettu teoria.

Uskon, että espezifismin perinteessä on paljon sellaista, mistä voi ammentaa inspiraatiota. Tämä ei tarkoita vain globaalia mitta-kaavaa, vaan koskee erityisesti pohjoisamerikkalaisia luokkataiste-luanarkisteja ja eri etnisiä ryhmiä edustavia vallankumouksellisia Yhdysvalloissa. Platformi on helposti luettavissa niin, että anarkis-tien roolina on kapea ammattiliittoihin keskittyminen. Espezifismi sen sijaan antaa meille elävän esimerkin, josta voimme oppia. Se myös puhuttelee meitä mielekkäämmällä tavalla työssämme val-lankumouksellisen järjestön rakentamiseksi tänä päivänä. Tämä kaikki huomioon ottaen toivon myös, että tämä artikkeli voi aut-taa meitä refleктоimaan entistä konkreettisemmin, kuinka liikkeenä määrittelemme ja muovaamme niin perinteitämme kuin vaikut-teitamme.

Lähdeluettelo

- En La Calle (allekirjoittamaton artikkeli). ”*La Necesidad de Un Proyecto Propio, Acerca de la importancia del programa en la organizacion polilitica libertaria*” tai ”*The Necessity of Our Own Project, On the importance of a program in the libertarian political organization*”, En La Calle, *Organización Socialista Libertarian* julkaisemana, Argentiina, kesäkuussa 2001. Käännetty Pedro Ri-beiron englanninkielisistä käännöksistä. 22. joulukuuta 2005.
- Featherstone, Liza, Doug Henwood & Christian Parenti. ”*Action Will Be Taken: Left-Wing Anti-Intellectualism and Its Discontents*”, Lip Magazine, 11. marraskuuta 2004. 22. joulukuuta 2005.

pantavaa, ettei Platformi analysoi tai ymmärrä monia avainkysymyksiä, joita tuon ajan vallankumoukselliset joutuivat kohtaamaan, kuten naisten sortoa tai kolonialismia.

Vaikka monet nykyiset anarkokommunismiin suuntatuneet järjestöt kertovat saaneensa vaikutteita Platformista, voidaan se retrospektiivisesti nähdä kiistakirjoituksena. Se kumpusi sekaannuksen tilasta, johon iso osa anarkistiliikkeestä vajosi Venäjän vallankumouksen jälkeen. Omana aikanaan Platformi ei ollut menestys: anarkistiliikkeen individualistiset suuntaukset hylkäsivät sen ehdotukset ja perusideat, eivätkä ne koskaan tavoittaneet niitä myötmielisiä tahoja ja järjestöjä, joita Platformi olisi voinut yhdistää. Joidenkin väittämien mukaan (Skirda, s. 186) ne myös väärinymmärrettiin kielimuurin takia. Vuonna 1927 Dielo Truda -ryhmä järjesti lisäksi Ranskassa tukijoilleen pienen kansainvälisen konferenssin, mutta virkavalta keskeytti sen nopeasti.

Espesifismin praksis sen sijaan on elävä ja kehittynyt. Espesifismi on myös perustellusti paljon relevantimpi ja nykyaikaisempi teoria, joka kumpuaa 50 vuotta jatkuneesta anarkistisesta järjestäytymistyöstä. Vaikka espesifismi on lähtöisin niin kutsutusta Eteläkartiosta¹¹, sen vaikutusvalta ulottuu koko Latinalaisen Amerikan alueelle. Espesifismin ideat eivät kumpua mistään yksittäisestä tekstistä tai dokumentista, vaan ne ovat syntyneet orgaanisesti globaalin etelän liikkeistä, jotka johtavat kamppailua kansainvälistä kapitalismia vastaan ja näyttävät esimerkkiä eri liikkeille maailmanlaajuisesti. Järjestäytymismielessä espesifistit kannattavat Platformin ”teoreettiseen ja taktiseen yhtenäisyyteen” verrattuna paljon syvempää perustaa anarkistiselle järjestäytymiselle: stra-

¹¹ Eteläkartio (engl. The Southern Cone) on maantieteellinen ja kulttuurinen alue, joka koostuu Etelä-Amerikan eteläisimmistä alueista, enimmäkseen Kauriin kääntöpiirin eteläpuolella. Perinteisessä mielessä se kattaa Argentiinan, Chilen ja Uruguayn, ja lännessä sitä rajaa Tyyni valtameri, idässä Atlantin valtameri. Maantieteellisesti eteläinen kartio käsittää Argentiinan, Chilen, Uruguayn ja Paraguayn, ja joskus siihen lasketaan mukaan Brasilian neljä eteläisintä osavaltiota (Paraná, Rio Grande do Sul, Santa Catarina ja São Paulo).

Suomentajan esipuhe (9/2025)

Tämä teksti on käännös blackrosefed.org-sivustolla julkaistusta englanninkielisestä artikkelista *Especifismo: The Anarchist Praxis of Building Popular Movements and Revolutionary Organization*. Espesifismistä on olemassa hyvin vähän suomenkielistä kirjallisuutta, eikä monilla sen käsitteillä ole vakiintuneita suomenkielisiä vastineita. Olemme kääntäneet ne parhaamme mukaan ja pyrkineet samalla perehtymään syvällisemmin käsitteiden sisältöön ja historiaan. Erisnimiä ei ole translitteroitu, vaan ne on siirretty suomenkieliseen versioon suoraan englanninkielisestä versiosta muutamaa poikkeusta lukuun ottamatta. Kaikki alaviitteet ovat suomentajan lisäyksiä, poislukien alaviite 8.

– Täyskäännös

Black Rose / Rosa Negra Anarchist Federationin esipuhe (2018)

Ensimmäinen englanninkielinen esittelyartikkeli espesifismi-käsitteestä julkaistiin *The Northeastern Anarchist* -lehdessä #11 keväällä 2006 nimellä *Especifismo: The Anarchist Praxis of Building Popular Movements and Revolutionary Organization*. Vaikka se on lyhyt ja suppea, siitä on sittemmin tullut vakioesittelyteksti, joka on käännetty useille kielille ja jota Latinalaisen Amerikan poliittiset järjestöt käyttävät. Artikkelin perustuu brasilialais-amerikkalaisen anarkistin **Pedro Ribeiron** tekemiin varhaisiin käännöksiin ja hänen kirjeenvaihtoonsa, mutta artikkelin julkaisemisen jälkeen uudet käännökset ovat syventäneet ja rikastuttaneet espesifismi-käsitteen ymmärrystä entisestään. Näihin kuuluvat *Federación Anarquista Uruguayana* (FAU) vuonna 1972 ilmestynyt teoreettinen artikkeli *Huerta Grande* ja *Federação Anarquista do Rio de Janeiro* (FARJ) laaja kirjanen *Social Anarchism and Organization*.

ideoita. Yhteiskunnallisten liikkeiden ei siis tarvitse määrittää itseään ”anarkistisiksi” ennen kuin vallankumous on mahdollista toteuttaa. Espesifistien mukaan anarkistimilitantilla on yhteiskunnallisissa liikkeissä toinenkin rooli: hänen on osattava käsitellä useita liikkeissä vääjäämättä esiintyviä poliittisia virtauksia sekä taisteltava aktiivisesti etujoukkoajattelua ja vaalipolitiikan elementtejä vastaan.

Espesifismi pohjoisamerikkalaisen ja länsimaisen anarkismin kontekstissa

Pohjoisamerikkalaisen ja länsimaisen anarkismin järjestäytyneen ja vallankumouksellisen suuntauksen nykyisissä virtauksissa lukuisat tekijät viittaavat Platformin antamaan inspiraatioon ja vaikutteisiin. Se on ollut merkittävin vaikutin luokkataisteluanarkistien järjestöjen viimeaikaisessa maailmanlaajuisessa kukoistuksessa. Monet näkevät Platformin historiallisena dokumenttina, joka käsittelee asiantuntevasti anarkismin organisatorisia epäonnistumisia viime vuosisadan vallankumouksellisissa liikkeissä. Tämä on saanut heidät määrittelemään itsensä ”platformismin perinteessä” toimiviksi. Tämä huomioon ottaen espesifismiä ja platformismia on syytä verrata niiden yhtäläisyyksien ja eroavaisuuksien kautta.

Platformi-dokumentin kirjoittajat olivat Venäjän vallankumouksen partisaaniveteraaneja. He autoivat johtamaan talonpoikien sissisotaa ensin länsieurooppalaisia armeijoita vastaan ja sittemmin bolševikkeja vastaan Ukrainassa – maassa, jonka kansalla oli Venäjän keisarikunnasta itsenäinen historia. Niinpä Platformin tekijät selvästikin nojasivat runsaasti omaan kokemukseensa, kun he kirjoittivat dokumentin, ja olihan heillä taustallaan eräs aikakautensa käänntekeveimmistä kamppailuista. Platformin ehdotuksella yhdistää luokkataisteluanarkistit ei kuitenkaan ollut merkittäviä vaikutuksia. Lisäksi on merkille

sien rakentaminen MST:n⁹, eli maaseudun maattomien työläisten liikkeen rivijäsenten sekä roskien- ja kierrätysmateriaalikerääjien kanssa. Koska Brasiliassa on paljon keikka- ja kausityötä sekä alityöllisyyttä ja työttömyyttä, työväenluokan merkittävän osan selviytyminen ei perustu niinkään palkkatyöhön, vaan omavaraistalouteen ja epäviralliseen talouteen, kuten satunnaiseen rakennustyöhön, katukauppaan tai roskien ja kierrätysmateriaalien keräämiseen. FAG on rakentanut useiden vuosien työllä vahvat suhteet urbaaneihin roskienkerääjiin, joita kutsutaan *catadoreiksi*. FAG:n jäsenet ovat tukeneet heitä oman kansallisen järjestön luomisessa. Se työskentelee mobilisoidakseen roskienkerääjät kansallisella tasolla heidän omien intressiensä pohjalta. Lisäksi se kerää rahaa kollektiivisesti johdetun kierrätysyrityksen rakentamiseen.

Espesifismin käsitys ideoiden ja kansanliikkeen suhteesta on, ettei ideoita pitäisi pakottaa osaksi kansanliikettä johtajistolla, ”joukkolinjalla”¹⁰ tai intellektuelleilla. Anarkistimilitanttien ei tulisi pyrkiä ohjaamaan liikkeitä julistautumaan ”anarkistisiksi”. Sen sijaan heidän tulisi pyrkiä siihen, että liikkeissä säilyisi niiden anarkistinen tendenssi eli niiden luontainen taipumus itseorganisoitumiseen ja halukkuuteen taistella omien etujensa puolesta. Tästä näkökulmasta käsin yhteiskunnalliset liikkeet saavuttavat oman logiikkansa vallankumouksen luomisessa, kun ne kokonaisuudessaan (tai ainakin ylivoimaisella enemmistöllä) saavuttavat tietoisuuden omasta vallastaan, käyttävät tätä valtaa päivittäisissä elämässään sekä ikään kuin tietoisesti omaksuvat anarkismin

⁹ *Movimento dos Trabalhadores Rurais Sem Terra*, eli MST, on brasialialainen autonominen yhteiskunnallinen joukkoliike, joka pyrkii edistämään maaseudun työläisten järjestäytymistä.

¹⁰ Joukkolinja on ”Kiinassa vallitseva ’sosialistisen demokratian’ muoto. Peruseriaatteena on ’joukoilta joukoille’. Oikeat ajatukset tulevat joukoilta, mutta seestymättöminä ja hajanaisina. Puolue kokoaa ajatukset, kirkastaa ne, jonka jälkeen ne puolueen ohjeina lähetetään takaisin joukkojen keskusteltavaksi ja toimeenpantavaksi. Päätöksenteko siis tapahtuu puolueen valvonnassa eikä ’joukoilla’ ole puolueesta itsenäisiä organisaatioita.” (SNK, SONK & TSL, 1976)

Espesifismi: anarkistinen praxis kansanliikkeiden ja vallankumouksellisen järjestäytymisen rakentamisessa

Anarkistien osallistuminen joukkoliikkeisiin ja erityisten, spesifien, anarkistijärjestöjen [käsite ”espesifismi” juontuu tästä *suom. huom.*] kehittäminen ovat kasvussa kaikkialla maailmassa. Tämä kehityskulku auttaa anarkismia saamaan takaisin legitimitettinsä liikkeiden dynaamisena poliittisena voimana. Tässä valossa näyttääkin siltä, että spesifismin arvostus on kasvussa kaikkialla maailmassa. Espesifismi on kehittynyt lähes 50 vuoden aikana anarkistien kokemusten pohjalta Etelä-Amerikassa. Vaikka useat spesifismin ideat saattavat olla monille anarkisteille tuttuja, se tulisi nähdä omaperäisenä panoksena anarkistiseen ajatteluun ja käytäntöön.

Federación Anarquista Uruguay (FAU) oli ensimmäinen järjestö, joka teki spesifismi-käsitettä tunnetuksi. Espesifismi oli tuolloin pikemminkin käytäntö kuin kehittynyt ideologia. FAU:n perustivat vuonna 1956 anarkistimilitantit¹, jotka pyrkivät edistämään spesifin anarkistijärjestön ideaa. FAU selviytyi Uruguayn diktatuurista ja nousi maan alta 1980-luvun puolivälissä vaikuttaakseen muihin

¹ Militantti tarkoittaa työväenliikkeelle omistautunutta aktivistia tai kaadera. Toiminnasta puhuttaessa taistelevaa, taistelutahtoista.

eteläamerikkalaisiin anarkisteihin ja ollakseen yhteydessä heihin. FAU:n toiminta tuki *Federação Anarquista Gaúchan* (FAG), *Federação Anarquista Caboclan* (FACA) ja *Federação Anarquista do Rio de Janeiro* (FARJ) perustamista niiden omilla toimialueilla Brasiiliassa sekä argentiinalaisen *Auca*-järjestön [suom. ”Kapinallinen”] perustamista.

Vaikka spesifismin keskeisiä käsitteitä avataan tarkemmin tässä artikkelissa, se voidaan tiivistää kolmeen lyhyeen kohtaan:

1. Tarve spesifille anarkistijärjestölle, joka perustuu ideoiden ja praksiksen yhtenäisyydelle.
2. Spesifin anarkistijärjestön hyödyntäminen strategisen poliittisen työn ja järjestäytymistyön teoretisointiin ja kehittämiseen.
3. Aktiivinen osallistuminen autonomisten ja kansanvaltaisten yhteiskunnallisten liikkeiden [engl. ”popular social movement”] toimintaan ja rakentamiseen, mitä kuvataan ”sosiaalisen kiinnittymisen” [engl. ”social insertion”] prosessiksi.

Lyhyt historiallinen katsaus

Vaikka spesifismiin sisältyvät ideat ovat astuneet latinalaisamerikkalaisen anarkismin näyttämölle vasta viime vuosikymmeninä, ne kuuluvat kansainvälisessä anarkistiliikkeessä vaikuttavaan ajatusten historialliseen jatkumoon. Tunnetuin niistä on platformistinen suuntaus, joka sai alkunsa, kun ”Libertaarikommunistien organisatorinen ohjelma” [engl. ”Organizational Platform of the Libertarian Communists”², myöhemmin tässä tekstissä ”Platformi”]

² Toisinaan Organisational Platform of the General Union of Anarchists (Draft).

Päivittäiset kamppailut muovaavat sorretuista tietoisien voimatekijän. ”Luokka itsessään” tai ennemminkin ”luokat itsessään”⁵ käsittää kaikki yhteiskunnan sorretut ryhmät, joilla on merkittävä intressi uuden yhteiskunnan tavoittelussa. Tämä ylittää luokkareduktionistisen⁶ näkemyksen urbaanista teollisuusproletariaatista. Sorretut ryhmät karkaistaan, koetellaan ja luodaan uudelleen näissä päivittäisissä kamppailuissa, joita käydään välittömistä tarpeista ”luokille itseään varten”⁷. Objektiiivisesti, yhteiskunnallisten suhteiden tosiasioiden takia olemassa olevat yhteiskunnalliset luokat ja ryhmät muuttuvat siis yhteiskunnallisiksi voimatekijöiksi. Nämä ryhmät ovat muodostuneet orgaanisin metodein ja usein myös niiden oman itseorganisoitumisen koheesion ansiosta. Niistä tulee itsetietoisia toimijoita, jotka ovat tietoisia vallastaan, äänestään ja luontaisesta arkkivihollisestaan: valtaapitävästä eliitistä, joka kontrolloi modernin yhteiskuntajärjestyksen valtarakenteita.

FAG:n käyttämiä esimerkkejä⁸ sosiaalisesta kiinnittymisestä ovat: sen työ urbaanien kylien ja slummien naapurustokomiteoissa (joita kutsutaan kansan vastarintakomiteoiksi) sekä liittolaisuuk-

⁵ Englanniksi ”class-in-itself” ja ”classes-in-themselves” suom. *huom.* Luokka on objektiivinen kategoria, so. olemassa riippumatta siitä tiedostavatko sen ”jäsenet” kuuluvansa siihen vai eivät. Mikäli luokkaan kuulumista ei tiedosteta, on kysymyksessä luokka itsessään, mistä luokkatietoisuuden heräämisen seurauksena tulee ”luokka itselleen”. (SNK, SONK & TSL, 1976)

⁶ Luokkareduktionismin käsitettä käytetään yhteiskunnallisista teorioista, jotka korostavat työläisten hyväksikäytön roolia yhteiskunnallisen epätasaarvon luomisessa yhteiskunnallisten luokkien tapaan. Luokkareduktionismissa työläisten hyväksikäyttöä korostetaan kaikkien muiden yhteiskunnallisten erotelujen ja sorron muotojen, kuten rasmin ja seksismin, ylitse. Sillä kuvataan myös sellaisia poliittisia menettelytapoja ja strategioita, jotka asettavat etusijalle laajat taloudelliset reformit tiettyjä vähemmistöjä koskevien asioiden sijaan.

⁷ Englanniksi ”classes-for-themselves”. ks. aiempi määritelmä.

⁸ Lähteenä Eduardo, sittemmin brasialaisen FAG:n ulkoisten suhteiden sihteeri. *Saudacoes Libertarias dos E.U.A.* Sähköposti Pedro Ribeirolle. 25. kesäkuuta 2004. [Adam Weaverin alaviite]

mä ohjelma määrittelee järjestöjen lyhyen ja keskipitkän aikavälin tavoitteet sekä edistää pitkän aikavälin tavoitteiden saavuttamista.

”Ohjelman täytyy perustua yhteiskunnan ja siihen kuuluvien voimien korrelaation tarkkaan analyysiin. Ohjelman lähtökohtana täytyy olla sorrettujen kokemus kamppailusta ja heidän omat pyrkimyksensä. Nämä ovat ne elementit, joiden pohjalta ohjelma asettaa vallankumoukselliselle järjestölle tavoitteet ja tehtävät, joita noudattamalla se voi onnistua niin lopullisissa kuin myös välittömissä päämäärissään.”
(En La Calle)

Kolmas ja viimeinen, mutta keskeinen tekijä esepesifismin käytännön toteutuksessa, on ”sosiaalisen kiinnittymisen” idea. Se kumpuaa uskosta siihen, että sorretut ovat yhteiskunnan kaikista vallankumouksellisista sektoreista ja siihen, että tulevan vallankumouksellisen yhteiskunnallisen muutoksen siemen on jo löydettävissä näistä luokista ja yhteiskunnallisista ryhmittymistä. Sosiaalinen kiinnittyminen tarkoittaa anarkistien osallistumista sorrettujen luokan ja työväenluokan päivittäisiin taisteluihin. Se ei tarkoita toimimista vain jotain yksittäistä asiaa ajavissa kampanjoissa, jotka perustuvat tavanomaiseen tiettyjen poliittisten aktivistien osanottoon. Pikemminkin se tarkoittaa toimimista liikkeissä, joissa ihmiset kamppailevat omien elinolojensa parantamiseksi. Liikkeissä, joiden yhteistyö ei aina perustu vain materiaalisille tarpeille, vaan myös tarpeelle vastustaa pääoman ja valtion hyökkäyksiä. Tällä tarpeella on yhteiskunnalliset ja historialliset juuret. Nämä liikkeet kattaisivat rivijäsenten työläisliikkeet, laillistettua asemaa vaativien maahanmuuttajayhteisöjen liikkeet, naapurustojärjestöjen vastarinnan poliisiväkivaltaa vastaan, työväenluokkaisten opiskelijoiden taistelut budjettileikkauksia vastaan sekä köyhien ja työttömien vastarinnan palvelujen leikkauksia ja häätöjä vastaan.

julkaistiin. Tämän dokumentin kirjoittivat vuonna 1926 entinen talonpoikaisarmeijan johtaja **Nestor Mahno**, **Ida Mett** ja muut *Die-lo Truda* -sanomalehden [suom. ”Työväen asia”] ympärille perustetun samannimisen ryhmän militantit (Skirda, 192–213). *Die-lo Truda* toimi Pariisissa ja sen jäsenistö koostui Venäjän vallankumoukseen osallistuneista maanpakolaisista. Ryhmä kritisoi anarkistiliikettä heikosta järjestäytymisestä. Heidän mukaansa vähäinen järjestäytyminen esti yhdessä suunnitellut vastatoimet bolsevikkien vehkeilylle, jonka seurauksena työläisneuvostoista tuli yksipuoluehallinnon välineitä. Vaihtoehdoksi vähäiselle järjestäytymiselle he ehdottivat anarkokommunismiin perustuvaa ”anarkistien yleisliittoa”, joka pyrki ”teoreettiseen ja taktiseen yhtenäisyyteen” ja keskittyisi luokkataisteluun ja ammattiliittoihin.

Samankaltaisiin ideoihin lukeutuu ”organisatorinen dualismi” [engl. ”organizational dualism”, toisinaan ”dual organization” eli ”kaksoisjärjestö”], joka mainitaan 1920-luvun italialaisen anarkistiliikkeen historiallisissa dokumenteissa. Italialaiset anarkistit käyttivät tätä käsitettä kuvaamaan mallia, jossa anarkistit toimivat sekä anarkistisen poliittisen järjestön jäseninä että militantteina työväenliikkeessä (FdCA). Espanjassa syntyi *Durrutin ystävät* -ryhmä, joka vastusti asteittaista luopumista Espanjan vuoden 1936 vallankumouksen saavutuksista (Guillamon). Kirjassaan ”Kohti uutta vallankumousta” ryhmä jäljitteli joitakin Platformin ajatuksia sekä kritisoi CNT-FAI:n asteittaista reformismia ja yhteistyötä tasavallan hallituksen kanssa. Durrutin ystävien mukaan CNT-FAI:n linja oli osaltaan johtanut antifasististen ja vallankumouksellisten joukkojen tappioon. Kiinan 1910-luvun anarkistiliikkeen vaikutusvaltaiset järjestöt, kuten *Wuzhengfu-Gongchan Zhuyi Tongshi Che* [suom. ”Anarkokommunististen toverien yhdistys”], kannattivat samanlaisia ajatuksia (Krebs). Näillä eri virtauksilla on kaikilla erityispiirteitä, jotka ovat kehittyneet liikkeistä ja maista, joista ne ovat peräisin. Ne kaikki kuuluvat kuitenkin yhteiseen ajatusten jatkumoon, joka läpäisee eri liikkeet, aikakaudet ja maanosat.

Espesifismi tarkemmin

Espesifistit näkevät politiikassaan kolme keskeistä ideaa, joista kaksi ensimmäistä käsittelevät järjestäytymistä. Espesifistit näkevät, että tarvitaan spesifi anarkistijärjestö, joka on rakentunut ideoiden ja praksiksen³ yhtenäisyydelle. Tästä johtuen espesifistit ilmaisevat vastustavansa ideaa vallankumouksellisten muodostamasta synteisjärjestöstä⁴ tai anarkismin suuntauksien löyhästä yhteenliittymästä. Heidän luonnehdintansa mukaan tällainen järjestömuoto

”korostaa tarvetta anarkistien väliselle yhtenäisyydelle, jonka seurauksena yhtenäisyyttä suositetaan hinnalla millä hyvänsä. [Syynä tähän on] pelko siitä, että [erilaiset] positiot, ideat ja ehdotukset vaarantuvat, sillä ne eivät ole aina yhteensovitettavissa. Tämänkaltaisten liittojen seurausta ovat libertaariset kollektiivit, joilla ei ole paljoa muuta yhteistä kuin, että ne pitävät itseään anarkistisina.” (En La Calle)

Etelä-Amerikan espesifistit ovat seikkaperäisesti avanneet näitä kritiikkejä, mutta myös Pohjois-Amerikan anarkistit ovat jakaneet kokemuksiaan synteisjärjestöstä. Heidän mukaansa niiltä puuttuu kaikenlainen koheesio, mikä johtuu lukuisista keskenään ristiriitaisista poliittisista suuntauksista. Yleensä ryhmän perustason yhteisymmärrys tiivistyy epämääräiseen ”pienimmän yhteisen nimittäjän” politiikkaan, joka ei jätä paljoa tilaa yhtenäiselle toiminnalle tai tovereiden väliselle edistyneelle poliittiselle keskustelulle.

³ Teorian ohjaama käytännön toiminta.

⁴ Synteisjärjestö on anarkistijärjestön muoto, joka pyrkii yhdistämään eri suuntausten anarkisteja anarkismin periaatteiden alle ilman adjektiiveja (individualistinen, mutualistinen, syndikalistinen tai kommunistinen). Synteisjärjestössä nämä perustason positiot perustuvat järjestön jäsenten näkökulmien synteisille. Koska järjestö on federalistinen, jokainen sen osa on vapaa muodostamaan omat näkemyksensä. (Poma & Gravante, 2017)

Jos vallankumouksellisilla järjestöillä ei ole yhteisiin poliittisiin näkemyksiin pohjautuvaa strategiaa, ne päätyvät väistämättä vastustamaan sarron ja epäoikeudenmukaisuuden jatkuvia ilmentymiä reaktiivisella toiminnalla. Niiden hedelmättömät toimet johtavat kierteseen, jota toistetaan yhä uudestaan ilman riittävää analyysiä tai ymmärrystä toimien seurauksista (Featherstone et al.). Lisäksi espesifistit kritisoivat näitä suuntauksia siitä, että niitä ohjaa spontaanius ja individualismi eivätkä ne johda vallankumouksellisten liikkeiden rakentamisessa tarvittavaan vakavaan, järjestelmälliseen työhön. Latinalaisamerikkalaiset vallankumoukselliset ovat esittäneet, että järjestöt, joilta puuttuu ohjelma

”[ja] jotka vastustavat kaikkea kuria militanttien keskuudessa [ja] kieltäytyvät ’määrittelemästä itseään’ tai ’sopeutumasta’, [...] [ovat] porvarillisen liberalismien suoria perillisiä. [Ne] vain reagoivat vahvaan ärsykkeeseen, liittyvät kamppailuun vain sen huippuhetkillä ja kieltäytyvät pitkäjänteisestä työstä, erityisesti kamppailujen välisten näennäisten hengähdystaukojen aikoina.” (En La Calle)

Espesifismin praksiksessa anarkistijärjestön roolilla on erityinen painoarvo. Yhteisten poliittisten näkemysten pohjalta muodostettu järjestö tarjoaa puitteet yhteisen strategian kehittämiseksi ja ryhmän järjestäytymistyön reflektoinnille. Jäsenten ja ryhmien kesken rakennetaan luottamusta, jota ylläpitää kollektiivinen vastuu järjestön suunnitelmista ja työstä. Tämä mahdollistaa syvällisen ja korkeatasoisen keskustelun järjestön toiminnasta. Näin järjestöllä on mahdollisuus luoda kollektiivinen analyysi, kehittää välittömiä ja pitkän aikavälin tavoitteita sekä jatkuvasti reflektoida ja muuttaa työtään saatujen opetusten ja vallitsevien olosuhteiden pohjalta.

Vallankumouksellisten järjestöjen tulisi pyrkiä luomaan ohjelma näiden käytäntöjen ja ideologisten periaatteiden pohjalta. Tä-